

10/6/18

אני מאה / כנס ה

גרדה, גרדוש דידוקי ועוד כל מיני כינויים, שאנחנו כיתת שיבולת נתנו לך. כבר 47 שנים את לא המטפלת שלנו אבל בלב, את תמיד המטפלת. אותי את מלווה מהגן של קארין ועד לצבא. המון שנים המון זכרונות. מעט מאד היו בתפקיד המטפלת לכיתה אחת לאורך כל כך הרבה שנים. את היית לציידנו לגמרי כמו שאומרים היום. מעירה בבוקר מוקדם כל כך.. מכינה את א. הבוקר בבית הילדים, מלמדת לסדר את המיטה לנקות את החדרים, את הבית. עושה הקמה, מקפלת כביסה שמגיעה עם מוישה ומקי בשק מהמתפרה. קוראת לנו את קופיקו בהמשכים ועד היום אני יודעת שלילדה קוראים ארנה בקמץ ולא אורנה בחולם.. מלווה אותנו במדידות של קיץ וחורף, מסכימה שנעשה לנו בתים מגרוטאות ונישן בהם מאחורי בית הילדים למרות מחאות שהאזור נראה כמו מעברה... מלווה את הכיתה החיה באינטנסיביות קיבוצניקית עם הכיפים ועם המתיחויות, המריבות והפיוסים. גרדוש דגלה תמיד בשלום בית וידעה לנווט אותנו כיחידים בתוך הקבוצה והחברה. גרדה אהבה לספר סיפורים וכך למדנו על ילדה שובבה ושטוטניקית בגרמניה הנוקשה. אחיה מיכה היה אף הוא נוכח בסיפורים. ביום השואה ויום העצמאות שמענו על החיים בגרמניה ועל דרך עלייתה ארצה, אסון אונית הפטריה וההצלה המופלאה של מירי בארגז העגבניות. בעלה האהוב וולפגנג או וולפי בפיה היה נוכח אף הוא בחיינו. ליווינו אותה עם מותו בגיל צעיר כל כך, המומים, נתקלים בראשונה במוות של אדם קרוב ומוכר והיא תמיד אמרה שכוחנו כקבוצה יחד עם משפחתה, עזר לה ודחף אותה להמשיך.

גרדה בעלת החיוך הממזרי ידעה הכל על כל אחד מאיתנו ולוותה אותנו יחד עם ציפורה פרנק ועם המורות שהתחלפו לאורך השנים. למדנו ממנה לחייך, לא להיות רציניים כל כך, להשתמש בדאודורנט ועוד מתנות חשובות לחיים.

אני מודה לה גם באופן אישי על היותה חברה קרובה כל כך לאמא שלי בעבודתן במתפרה. היא היתה לה משענת משמעותית.

בפעם האחרונה ראיתי אותה במפגש של כיתת שבולת לפני מספר שנים. הזכרון כבר לא היה משהו אבל השמחה שלה איתנו היתה מאד מאד נוכחת.

ידעתי ששנותיה האחרונות לא היו קלות לה ולמשפחה הקרובה. דידוקי
היקרה, חיית חיים ארוכים. לכי לשלום גרדוש, אני מאחלת לך מנוחה
נכונה ממני ומכל כיתת שבולת.

גמלי עמ